

πρὸς μεγάλην τοῦ ἐκπληξίν, δὲν εὗρεν ἐκεῖ τὸν πρῶτον γραμματέα τοῦ θεοῦ του.

— Καὶ ὁμῶς ἐδῶ εἶνε τὸ μέρος, ἐνῶ οὐδὲ σκιά Καρνοέλ φαίνεται ποῦ. Ἀπίστευτον. Καὶ θ' ἀναγκασθῇ ἡ Ἀλίκη νὰ τὸν περιμένῃ. Ἀ! αὐτὸ μ' ἀρέσει καλλιτέρα. Θὰ δῇ, πῶς τὴν κοροϊδεύει, καὶ θὰ δεχθῇ καλλιτέρα τὴν διδασχὴν, τὴν ὁποίαν τῆς ἐτοιμάζω.

Ὁ Καρνοέλ ὁμῶς εἶνε ἐγωϊστής, καὶ τὴν πρῶτην φορὰν ποῦ θὰ τὸν συναντήσω, θὰ τοῦ πῶ τ' ἄλλὰ του.

Ναί, μὰ θὰ ἐφυγεν ἀπὸ τὸ Παρίσι. Εἶδεν ὅτι δὲν ἔμπορεῖ νὰ περιμένῃ τίποτε ἀπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, καὶ ὅτι ὁ ἀέρας τοῦ τόπου αὐτοῦ δὲν εἶνε ὑγιεινὸς γι' αὐτόν. Τὸ κουπέ, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν εἶδα σήμερα, τὸν ἐπήγαγεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. Καὶ γιὰ νὰ ταξιθεύῃ μὲ τόση πολυτέλεια ὁ κύρ Ροβέρτος, φαίνεται πῶς ἔχει φίλους πολὺ πλουσίους. . . φίλους. . . δηλαδὴ συνενόχους.

Αἱ σκέψεις αὗται διεκόπησαν ὑπὸ τοῦ πλαταγίσματος μάστιγος, ἀγγέλλοντος τὴν ἀφίξιν ἀμαξίας. Ὁ Ἰωσήφ, φοβούμενος ὅτι ἤργησεν, ἐκτύπα τοὺς ἵππους νὰ τρέξωσιν.

Ὁ Μαξιμος εἶδεν ὄντως τὸ ὄχημα, ἀφικνούμενον, ὡς προεμάντευσεν, ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀστέρος, ἐκ φόβου δὲ μήπως ὁ ἀμαξηλάτης γνωστοποιήσῃ τὴν παρουσίαν του εἰς τὴν δεσποινίδα Δορζέρ, ἐκρύβη παρὰ τὰ ὑλοτομούμενα δένδρα. Τὸ μέρος ἦτο μοναχικὸν καὶ τὸ δάσος σιωπηρόν. Ἡ χιὼν ἐκάλυπτε τὴν γῆν, καὶ ἀπὸ τῶν κλαδῶν τῶν δένδρων ἐκρέμαντο τεμάχια πάχυν.

— Πολὺ θλιβερόν μέρος καὶ θλιβερὰ συνέντευξις, ἐπιθύρῃζεν ὁ ἐξάδελφος, κτυπῶν τοὺς ποδας κατὰ γῆς, διὰ νὰ θερμανθῇ. Καὶ μόνῃ ἡ Ἀλίκη! Ποία ἀπογοήτευσίς, ὅταν μὲ δῇ, ἀντὶ τοῦ ἐραστοῦ τῆς. Τόσῳ τὸ χειρότερον! αὐτὴ τὸ ἠθέλησεν.

Ἡ ἀμαξα ἔστη. Ἡ δεσποινὶς Δορζέρ ἐπρόβαλε τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς θυρίδος, ὁ δὲ Μαξιμος, ἐξελθὼν τῆς κρύπτῃς του, ἐπλησίασεν.

— Εἰμ' ἐγώ, εἶπεν. Καλημέρα, κυρία Μαρτινῶ. Καλημέρα, Ἀλίκη. Μὴ λυπηθῇς, σὲ παρακαλῶ, καὶ ἄκουσέ με.

Ἡ δεσποινὶς Δορζέρ ἦν κάτωχρος καὶ ἡ παιδαγωγὸς τῆς εἶχεν ὕψος, τὸ ὁποῖον εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν θὰ ἐκίνει τὸν γέλωτα τοῦ Μαξίμου.

— Ἐρχεσαι ἐκ μέρους του; εἶπεν ἡ Ἀλίκη συγκεκινημένη. Τὸν εἶδες λοιπόν;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Μαξιμος, προσπαθὼν νὰ λάβῃ ὕψος σοβαρὸν καὶ συμπαθητικόν. Καθὼς σύ, ἐπερίμενα κ' ἐγὼ ὅτι θὰ συναντήσω ἐδῶ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, διότι ἤθελα νὰ τοῦ ὁμιλήσω· ἀλλὰ δὲν ἐφάνηκε, καὶ οὕτε θὰ φανῇ.

— Θὰ τοῦ συνέβῃ κανὲν δυστύχημα! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις.

— Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν ἠξεύρω, ἔχει ὁμῶς λόγους ἰσχυροὺς νὰ μὴ φαίνεται εἰς τὸν κόσμον. Μ' ἐρώτησες ἂν τὸν εἶδα. Ναί,

τὸν εἶδα, ἀλλὰ δὲν τοῦ μίλησα. Τὸν ἤπρε τὸ μᾶτι μου σήμερα τὸ πρῶτ', εἰς ἓνα ἀμαξί μέσα, λαμπρὸ ἀμαξί, μὲ δύο ἄλογα θαυμασία. . . Κ' ἐκεῖνος μ' εἶδε.

— Καὶ δὲν κατέβηκε νὰ ἔλθῃ πρὸς σέ;

— Δὲν ἐπρόσεξε καὶ δυσηρεστήθη πολὺ, ὅτι μὲ συνήντησε, ἐπειδὴ ἔκαμε νὰ κρυφθῇ εἰς τὸ ἀμαξί του. Σὲ βεβαιῶ δέ, πῶς δὲν εἶχε διόλου ὕψος λυπημένον, ἂν καὶ συγγραφῇ ἐπιστολὰς ἀπειπιστικὰς.

— Μὰ ποῦ νὰ ἐπήγαγε; ἐπιθύρῃζεν ἡ δεσποινὶς Δορζέρ, ὡσεὶ ἐρωτῶσα ἐαυτήν.

— Ποιὸς ξέρει; Ἰσως στὸν σιδηροδρόμον.

— Ἀδύνατον; Μοῦ ὠρκίσθη πῶς δὲν θὰ ἐφευγε, χωρὶς νὰ μὲ δῇ.

— Ὁξάλλαξε γνώμην, ἡ καλλιτέρα. . . Θέλεις νὰ σοῦ πῶ τί σκέπτομαι;

— Ναί.

— Τότε λάβε θάρρος. Σκέπτομαι, ὅτι ὁ νέος αὐτός δὲν ἀξίζει νὰ θυσιάσῃς γι' αὐτόν. Δὲν λέγω πῶς εἶνε ἔνοχος αὐτῆς τῆς πράξεως, ἀλλ' ἡ διαγωγή του ἐπιτρέπει ὅλας αὐτὰς τὰς ὑποθέσεις. Τί νὰ σοῦ πῇ κανεὶς γι' ἄνθρωπον, ποῦ ζῇ εἰς τὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ φαίνεται; Ὁλοι ξεύρομε πῶς ἦτο πτωχός, πρὶν γείνη γραμματεὺς τοῦ θεοῦ. Ποῦ εὐρίσκει καὶ ἐξοδεύει;

Θὰ μοῦ πῇς τὸ ἀμαξί δὲν εἶνε δικό του· ἔστω! ἀλλὰ τίνος εἶνε; Δὲν ἤξευρα ποτέ μου, ὅτι εἶχε φίλους πλουσίους. Καὶ δὲν ἔπιασε βέβαια σχέσεις μὲ ἐκατομμυριούχους, ἀφ' οὗτου ἔχασε τὴν θέσιν του. Ἐπιτρέπεται λοιπόν ν' ἀμφιβάλλῃ κανεὶς, διὰ τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν μεταβολὴν τῆς περιουσίας. Ἀ! νὰ, καὶ ἡ κυρία Μαρτινῶ φαίνεται, ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίᾳ τῆς, πῶς εἶνε τῆς αὐτῆς ιδέας.

Ἡ παιδαγωγὸς ἔκρινε καλόν, προσκαλουμένη οὕτως ἐμμέσως ὑπὸ τοῦ Μαξίμου, νὰ ἐκφράσῃ τὴν ιδέαν τῆς.

— Ἀγαπητῇ μου Ἀλίκη, εἶπεν, ὁ ἐξάδελφός σου ἔχει δίκαιον. Συγκατένευσεν νὰ σὲ συνοδεύσω, ἐπειδὴ ἦτο ἄτοπον νὰ ἔλθῃς μόνῃ πρὸς συνέντευξιν μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, καὶ διότι μοῦ ὑπεσχέθης, ὅτι θὰ τὰ πῇς ὅλα εἰς τὸν πατέρα σου ἀπόψε. Ἐλπίζω ὁμῶς, ὅτι τὴν ἑφωτίσθης ἀρκετὰ, ὡς πρὸς τὸ ποῖον τοῦ νέου αὐτοῦ, καὶ δὲν θὰ θελήσῃς πλέον νὰ ἐκτεθῇς πρὸς χάριν του. Μεγάλη εἶνε αὐτὴ ἡ ἀφροσύνη ποῦ ἔκανες, καὶ ἐλπίζω νὰ ἦνε καὶ ἡ τελευταία.

Ἡ νεᾶνις δὲν ἤκουεν. Τὴν προσοχὴν τῆς καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἐφίστα ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τοῦ Μαξίμου εἰς τὴν ὁδὸν Μπουλώ, ὅπου οὐδεὶς ἐφαίνετο.

— Ὁρκίσου μου, πῶς τὸν θεωρεῖς ἔνοχον, εἶπε μετὰ μακρὰν σιγὴν.

— Λόγῳ τιμῆς, ἀπεκρίθη ὁ Μαξιμος ἄνευ δισταγμοῦ.

Ἡ Ἀλίκη ὠχρίασεν ἔτι πλεονέκτερον, ἀλλὰ, κυρία τῆς συγκινήσεώς τῆς, εἶπε διὰ φωνῆς σταθερᾶς:

— Ἐπρόφρες τὴν καταδίκην μου, θὰ τὴν ὑποστῶ ὁμῶς μετὰ θάρρους. Εἰπέ τοῦ Ἰωσήφ νὰ μᾶς πᾶγῃ εἰς τὸ σπίτι.

Ὁ Μαξιμος μὴ ἐλπίζων ὅτι ἡ Ἀλίκη

ἤθελε παραδοθῇ τόσῳ ταχέως, ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τῆς, φοβούμενος ὅτι ἤθελε μεταλλάξῃ γνώμην.

— Ἀκουσ' ἐμὲ ἀγαπητῇ μου, τῷ εἶπεν ἐνῶ τὸν ἀπεχαιρέτα, ἂν θέλῃς νὰ ζήσης εὐτυχῆς, ν' ἀκολουθῇς τὰς συμβουλὰς τοῦ πατέρα σου.

Πρὸς δὲ τὸν λαθρεμπορικὸν ἀμαξηλάτην ἀποτεινόμενος:

— Ὅδὸς Σουρέζης, Ἰωσήφ. Αἱ κυρίαί θέλουν νὰ ἐπιστρέψουν.

Ὁ Ἰωσήφ ὑπήκουσεν οὐδὲν ἐννοῶν ἐξ ὅλων τῶν γενομένων.

— Ἐκαμα καλὴν πρᾶξιν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μαξιμος ἀκολουθῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἀπερχομένην ἀμαξαν. Τὸ κτύπημα ἦτο καλὸν καὶ ἡ ἐξαδέλφη μου ἱατρεύθη σχεδὸν ἀπὸ ἀσθένειαν, ἡ ὁποία ἐμποροῦσε νὰ γένῃ μακροχρόνιος.

Τώρα ποῦ ἔχω τὴν συνειδησιν ἀναπαυμένην ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος, ἃς ἀσχοληθῶ καὶ διὰ τὰς ὑποθέσεις μου. Ἡ μελαγχροινὴ τοῦ σκέτιν ἔσως εἶνε ἀκόμη εἰς τὴν λίμνην. Ἀς τρέξω λοιπόν.

Καὶ πράγματι ἔτρεξεν.

Ἀλλ' οὐδ' ἡ κυρία Σερζάν ἦτο ἐκεῖ, οὐδ' ἡ κόμησας.

Ὁ Μαξιμος σὰν βρεγμένη γάτα ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπρακτος ἐκ τῆς θήρας τῶν ὠρκίων γυναικῶν καὶ τὸ σπουδαιότερον πεζῇ, μέχρι τῆς θριαμβικῆς ἀψιδος.

Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἡ ἀρετὴ του δὲν ἀντημεψήθη.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσώπου

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

» Δὲν περιωρίσθην εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν τοῦ υἱοῦ σου. Ὑποθέσας δικαίως ὅτι ὁ δραπετής καὶ ἄλλου θὰ ἐδύνατο νὰ διαπράξῃ τοιαῦτα αἰσχρὰ, ἄνευ ἐλπίδος σωτηρίας, ἐτηλεγράφησα ἀμέσως δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ νὰ συλληφθῇ ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐλληνικῆς Πρεσβείας ὁ κόμης Λέων Ρόδιος, οὗτινος ἐδίδον ἀκριβῆ χαρακτηριστικά. Τὴν ἐπομένην τῷ ὄντι ἤχθη δέσμιος ἐκ Μασσαλίας εἰς Παρισίους, καὶ μοι παρεδόθη.

» Ἀκόμη εἶχε τὸ θάρρος νὰ με προσβλέπῃ ὑψύχην καὶ ἀγέρωχος. — Κύριε, τῷ εἶπον ἀπαθῶς, ἡ φυγὴ σας δὲν σας ἐχρησίμευσε· συνελήφθητε, διότι χρεωστεῖτε 100,000 φράγκα· θὰ μείνετε ἐδῶ εἰς πε-

ριορισμὸν ἕως οὗ τοῦ ὁ πατήρ σας, πρὸς τὸν ὁποῖον γράφω σήμερον, ἀπαστείλῃ αὐτὸ τὸ ποσόν. Ἄν ἀποπειραθῇτε τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν, θά σας παραδώσω εἰς τὴν ἀρχήν.

«Οὕτως ἐκράτησα τὸν Λέοντα καὶ τὸν κρατῶ ἀκόμη περιμένων, τὰς διαταγὰς σου. Τὸ προτιμώτερον εἶνε νὰ σου στείλω μὲ ἀσφαλῆ συνοδίαν τὸν ἐκπεπτωκότα αὐτὸν κόμητα, οὗ τίνος πρέπει ν' ἀναλάβῃς συντόμως τὴν διοίκησιν. Τὸ ὑλικὸν τραῦμα εἶνε μικρόν· ἐκάντοντακισχίλια πρᾶγμα ἀπέναντι τῆς μεγάλης σου περιουσίας δὲν πρέπει οὔτε κἂν νὰ τα σκεφθῇς. Ἀλλὰ καὶ το ἡθικόν, ὅσον βαρὺ καὶ δυσφύρητον ἦνε, παρέχει πολλὰς ἐλπίδας ἐπονώσεως. Μὴ ἀπελπίζῃσαι· ὑπάρχει ἀκόμη καιρὸς· ὁ υἱός σου ἔχει πολλὰ μεγάλα ἐλαττώματα, ἀλλ' εἶνε εὐπλάστου ἡλικίας ἀκόμη καὶ ἐπιδεκτικὸς βελτιώσεως. Φαίνεται ὅτι δὲν τῷ ἐφάνης αὐστηρὸς νηπιόθεν, ὅτι τὰ πάντα τῷ ἐπέτρεψας, ὅτι οὐδένα τῷ ἐπέβαλες χαλινόν, καὶ διὰ τοῦτο ὑποπίπτει μετὰ μεγάλης εὐκολίας εἰς τὸν ἄσωτον βίον, εἰς λαβύρινθον, ἀφ' οὗ δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ, εἰμὴ διὰ τοῦ ἐγκλήματος. Τώρα θὰ ἐννοήσῃς καὶ σὺ ὅτι ἡ ἀνοχή καὶ ἡ ἐπιείκεια δὲν εἶνε ἡ ἀσφαλεστέρα πάντοτε μέθοδος πρὸς διάπλασιν τῶν τέκνων. Ἐπίτηδες ἐφάνην σήμερον τόσῳ σκληρῶς καὶ πολλὰ χροῖ ἡμιστά ἄρροφρων, διὰ νὰ σου κατὰδείξω μὲ τὴν εἰδεχθῇ εἰκόνα τοῦ υἱοῦ σου τὴν πολυχρόνιον πλάνην σου, καὶ νὰ σε ἀναγκάσω νὰ λάβῃς γενναιοτέρως ἀποφάσεις.»

Ἐκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποῖαν προὔξηνεν εἰς τοὺς ἀτυχεῖς γονεῖς ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Πρέσβευτος. Εἰς τὰ κεραυνοβόλα ἐκεῖνα περὶ τοῦ Λέοντος νέα, ἡ κυρία Ροδίου καταπεσοῦσα λιπόθυμος, ἤχθη ὑπὸ τῶν θαλαμηπόλων εἰς τὴν κλίνην· ἡ ὑγεία της, πρὸ πολλοῦ φιλασθένου καὶ ἀδυνάτου, ἐτράπη ἤδη ἐπὶ τὰ χεῖρω. Τώρα πλέον ἐσθῆθη καὶ το ἀμυδρόν ἐκεῖνο φῶς τῆς ἐλπίδος, τὸ ὅποιον ἐπέριπτε πένθιμον λάμψιν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς μητρικῆς καρδιάς· ὁ υἱός της δὲν ἦτο πλέον ὁ κοῦφος, ὁ αὐθάδης, ὁ ἐπίμονος, ὁ ἄσωτος ἐκεῖνος νεανίας, μὲ τὰς παρεκτροπὰς τοῦ ὁποῖου ἐδύνατο κανεῖς ἐπὶ τέλους καὶ νὰ γελάσῃ. «Ὁχι! πρὸ τῶν ὁμμάτων της, ἂν ὅχι πρὸ τῶν τοῦ κόσμου, παρίστατο σήμερον ὁ Λέων ὡς ἄτιμος κακοῦργος καὶ θρασὺς πλαστογράφος. Τὸ στέμμα, τὸ ὅποιον ἔβλεπεν ἄλλοτε παρὰ τοὺς πόδας της συντετριμμένον, ἔκειτο τώρα ἐστιγματισμένον, ἡττησμένον!

Αἰμάσσω τὴν καρδίαν ὁ γέρω - Ρόδιος ἔγραψε πρὸς τὸν φίλον τοῦ συγκινητικῶτάτην ἐπιστολήν· τὸν ἡυχαρίστει θερμῶς διὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ Λέοντος πρόνοιαν καὶ τὴν ἀποτροπὴν τοῦ σκανδάλου. Ἀλλὰ το τραῦμα ἦτο βαρὺ καὶ ἀθεράπευτον ὑπὸ τὴν ἡθικὴν καὶ τὴν ὑλικὴν ἔποψιν. Ὁ Λέων πρὸ πολλοῦ ἦτο ἀδιόρθωτος· δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν ὁ ἀτυχὴς πατήρ νὰ τῷ ἐπιβληθῇ· καὶ τί τον ὠφέλει αὐτὸν, ἂν ἡττησόμενος τώρα ὁ υἱός του, ἡθέλε μετανοήσῃ προοιούσης τῆς ἡλικίας;

Ἐφεύθησαν φεῦ! αἱ χρυσαὶ τοῦ ἐλπίδας καὶ κατέρρευσαν αἱ ἐδραῖαι περὶ τοῦ Λέοντος· πεποιθήσεις, αἰτίνες συνείτηκαν σπουδαίως εἰς τὴν καταστροφὴν. Ἡ δὲ περιουσία του, πολλὰς ἀφαιμάξεις ὑποστῆσα μέχρι τοῦδε, ὠχρία καὶ ἐκλονίζετο εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ἐγγείρησιν. Τῷ ὄντι, ἵνα δυνηθῇ νὰ τῷ ἐσωκλείσῃ συναλλαγματικὴν 100,000 φράγκων, ἠναγκάσθη νὰ ἐκποιήσῃ καὶ τὴν ἐν Πατησίοις οἰκίαν μετὰ τοῦ κήπου, ἐνθα κατῴκει ἡ Βασιλική. Ἡ κυρία Δυβάλ, ἥτις εἶχεν αὐστηρὰν ἐντολὴν νὰ ποκρύψῃ τὰ πάντα ἀπὸ τῆς Βασιλικῆς, ἠναγκάσθη προσωρινῶς νὰ πληρώσῃ ἐνοίκιον, ἕως οὗ ἤθελεν ἐπιστρέφει ὁ Λέων καὶ ἀποφασίσει περὶ μετοικίσεως.

Ἐν τούτοις παρὰ τὰς προσπάθειάς τοῦ Πρέσβευτος, τὰ ἄθλα τοῦ ψευδοκόμητος διεθρυλλήθησαν ἐν Παρισίοις, ἰδίᾳ μετὰ τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν, ἀφ' ὧν διεδόθησαν καὶ ἐν Ἑλλάδι. Εἰς τὸν Λέοντα ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ὡς εἰρωνικὸν προσωνύμιον ὁ νόθος τοῦ τίτλος· οὐδ' ἐτόλμησε νὰ χαράξῃ πλέον εἰς τὰ ἐπισκεπτήριά του στέμμα μεγαλόσχημον καὶ τίτλον οἰονδήποτε, ἐκτὸς τοῦ μικροῦ στέμματος τῆς εὐγενείας, τὸ ὅποιον ἔφερεν ἀνέκαθεν. Εἰς ἀντίτροπον ὅμως προσέθηκεν ἔκτοτε τὸν τίτλον «διδάκτωρ τῶ Νομικῶν», ὁ ὁποῖος εἶνε ἰσάκεις ψευδής, ἀλλ' ὀλιγώτερον σκανδαλώδης τοῦ κόμητος. «Ὅπως καὶ ἂν ᾖ, ἡ Ἑλλάς ὀφείλει ἐθνικὴν εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν Λέοντα Ρόδιον. Αὐτὸς μετ' ὀλίγων ἄλλων ἐλληνοπαίδων κατὰ οἰκογενεῶν, αὐτοτιτλοφορηθέντων δουκῶν καὶ μαρκησιῶν, κατάρθωσε νὰ καταστρέψῃ τὸ γόητρον τοῦ ἐλληνικοῦ ὀνόματος καὶ νὰ κηλιδῶσῃ τὴν πίστιν τῶν Ἑλλήνων ἐν Παρισίοις, τοῦλάχιστον παρ' ἐκείνοις, οἵτινες δὲν τρέφουσιν ἰδανικὸν πρὸς τὴν κλασικὴν ἀρχαιότητα ἔρωτα. Ἐκτοτε καλοῦσι συχνότερον Grecs τοὺς λαθροπαίκτας καὶ ἔπαυσαν οἱ καταστηματαρχαὶ πᾶσαν πρὸς Ἑλληνα πίστωσιν. Τὸ πρῶτον κακὸν κατεπολέμησεν ἀποτελεσματικῶς ὁ γνωστὸς Jules Claretie· τὸν εὐχαριστοῦμεν. Τὸ δεύτερον ὅμως δὲν εἶνε κατ' οὐσίαν κακόν· ἡ ἔλλειψις τῆς πιστώσεως, αἰτία ἡσυχῆ καὶ ἐργώδους ζωῆς, ἀρκεῖ νὰ μας ἀποδώσῃ, καλῶς μεμορφωμένους καὶ χρησίμους ἐπιστήμονας, πολλοὺς τῶν ἐν Παρισίοις σπουδαστῶν, οἵτινες ἄλλως θὰ ἐπέστρεφον... χειρότεροι ἴσως τοῦ Λέοντος Ροδίου.

Γ'

Guarda e passa

«Ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου πρέπει νὰ ᾖ ἀνώτερος πάσης συγκινήσεως.» Τοῦτο ἐφρόνει μετὰ πεποιθήσεως ὁ Λέων καὶ προσεπάθει νὰ το ἐφαρμόζῃ πάντοτε. Κατήρχετο εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ διετῆ σχεδὸν ἀπουσίαν· πρὸς τί ἄρά γε νὰ τρέξῃ δρομαῖος καὶ νὰ ριφθῇ ὡς μαινόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν γονέων του ἢ τῆς μηστῆς του; Ἐμείνει λοιπὸν δι' ὅλης τῆς

ἡμέρας παρὰ τινι θείῳ τοῦ ἐν Πειραιεῖ, περὶ τὴν δειλὴν ἀνῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐφρόντισε νὰ ποστείλῃ εἰς τὸ μέγαρόν του τὴν ἀπαρτίαν, ὡς προδρομὸν ἐκυτοῦ, καὶ μετέβη ἐν πρώτοις εἰς ἐνὸς φίλου τοῦ ἱατροῦ τὴν οἰκίαν, μὲ χαμηλὰ παράθυρα, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Ἐκεῖ εὗρε πολλὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας ἐκ τῶν γνωστῶν, καὶ τινὰς κυρίους καθήμενους εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ συνομιλοῦντας ζωηρῶς. Ὁ Λέων ἐγένετο δεκτὸς μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Ἐβλίψε τὰς χεῖρας ὅλων, ἀπεκρίθη φιλοφρόνως εἰς τὰς ἐκφράσεις τῆς ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς, ἐτοποθετήθη παρὰ το παρῆθρον καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συνδιάλεξιν, ἥς ἀπετέλεσεν ἀμέσως τὸ θέμα.

— Βλέπετε πόσον μ' ἀγαπᾷ ὁ κύριος Ρόδιος; εἶπεν ὁ ἱατρός Β... μόλις ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ἦλθε πρῶτα νὰ ἰδῇ ἐμὲ καὶ ἔπειτα θὰ πάγῃ σπῆτί του.

— Τί λέτε! ἀνέκραξεν ἡ οἰκοδέσποινα, μήτηρ τοῦ ἱατροῦ, ἀκόμη δὲν ᾔχητε νὰ ἰδῆτε τὴν καὶ μὲν τὴν μητέρα... τὸν πατέρα... ἂ, εἴθετε σκληρὸς υἱός! πῶς θὰ σας περιμένουν οἱ δυστυχεῖς...

— Μὲ μὴ ὦρα ἀργότερα ἢ ἐνωρίτερα δὲν ᾔχθηκεν ὁ κόσμος! ἀπήντησεν ὁ Λέων, τὸν ὅποιον κατέτερπεν ἡ ἐκπληξίς ἢν ἐξεδήλουν πάντες ἐπὶ τῷ πραξικοπήματι.

— Οὔτε τὴν δεσποινίδα Βασιλικὴν δὲν θὰ ἴδατε ἀκόμη! εἶπε μίᾳ τῶν κυριῶν· ἀλλ' αὐτὸ πάλιν εἶνε σκληρότης πρωτοφανής.

— Ἀπ' ἐδῶ εἶνε πολὺ εὐκόλον νὰ τὴν ἰδῇ· περνᾷ καθ' ἡμέραν τὴν ὥραν τοῦ περιπάτου· ὑπέλαβεν ὁ ἱατρός.

— Πεζῇ ἢ μὲ τὴν ἄμαξαν; ἠρώτησεν ὁ Λέων.

— Συνήθως μὲ τὴν ἄμαξαν· ἀλλὰ καὶ πεζῇ φαίνεται συχνάκις καὶ ἑφιππος ἐνίοτε.

— Ὅταν ἦνε πεζῇ μοῦ φαίνεται ὠραιότερα, ἔχει τόσον ὠραῖον ἀνάστημα· παρετήρησέ τις τῶν δεσποινίδων, ἐν ᾧ ὅλοι ἔσπευσαν νὰ το ἐπιδοκιμάσωσιν.

— Καὶ ἑφιππον ποῖος τὴν συνοδεύει; ἠρώτησε πάλιν ὁ Λέων.

— Ὁ πατήρ σας· ἀπήντησεν ὁ ἱατρός, ἀλλὰ δὲν τὴν εἶδα παρὰ μίαν ἢ δύο φορές πρὸ πολλοῦ καιροῦ· τὴν δευτέραν φοράν, νομίζω, εἶχον μαζὺ τῶν καὶ τὸν κύριον Ἀστεριάδην.

Ὁ Λέων συνεκάλυψε τὴν ἐνδόμυχον ταράχην τοῦ ὑπὸ πλαστὴν ἀδιαφορίαν.

— Νὰ τί θὰ πῇ ἐρωτευμένος! βλέπετε πῶς ἐρωτᾷ καὶ διὰ τὰ μικρότερα πράγματα; εἶπε μειδιῶσα πονηρῶς ἡ οἰκοδέσποινα.

— Ἐγώ, κυρία μου, ἐρωτευμένος; πλανᾶσθε! ὑπέλαβεν ὁ Λέων· ἂν ἀγαπῶ τὴν Βασιλικὴν τὴν ἀγαπῶ μὲ τὸν νοῦν μου καὶ ὅχι μὲ τὴν καρδίαν μου· ἔτσι, βεβαίωθῃτε εἶνε κανεῖς πολὺ ἡσυχος.

— Τότε ἡ ἀγάπη σας δὲν εἶνε διόλου ἐγκάρδιος· παρετήρησεν ἡ δεσποινίς, ἥτις ἐπήνεσε τὸ ἀνάστημα τῆς μνηστῆς του.

— Ὅμως πολὺ νοήμων! ἀπήντησεν ἐτοίμως ὁ Λέων.

— Σὰς ὁμοιάζει.
 — Ἡ Βασιλική;
 — Ὅχι δ' ἡ ἀγάπη σας... ἀλλὰ καὶ ἡ Βασιλικὴ ὑπὸ μίαν ἔποψιν.
 — Ὑπὸ ποίαν παρὰ κλάδ;
 — Ἀφ' οὗ ὁ Λέων εἶνε βασιλεὺς τῶν ζώων;
 — Ἄρα;
 — Τὸ ἄρα αὐτὸ σὰς το χαρίζω.
 — Merci, mademoiselle! ἄς εἰμπο-
 ρύσῃς νὰ σὰς το κάμω ἄρα γε.

Οὕτως ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησεν ἐν ἐλαφρῷ εὐφρολογίᾳ πνεύματι, καὶ ὁ Λέων ἔσχεν ἀφορμὴν νὰ ἐπιδείξῃ τὰς νεωστὶ κτηθείσας γνώσεις, συνισταμένους εἰς πολυπληθῆ παρισινὰ λογοπαίγνια καὶ νέας περὶ συρμοῦ καὶ τρόπων τοῦ φέρεσθαι θεωρίας. Προέσχεον ὅμως νὰ μὴ εἰπῇ τίποτε περὶ τῶν ἀσφαλεστέρων μεθόδων τῆς πλαστογραφίας ἢ τοῦ εὐάρεστου τῶν ὥρων τὰς ὁποίας διέρχεται κανεὶς ὑπὸ κράτησιν.

Τέλος αἱ κυρίαι αἱ καθήμεναι παρὰ το παρὰ θυρον καὶ διασκεδάζουσαι μὲ τους περιπατητὰς ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν τοῦ Λέοντος ἐπὶ δύο γυναικῶν μιᾶς νέας καὶ μιᾶς πρεσβυτέρας, ἐρχομένων μακρόθεν ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου.

Ἦτο ἡ Βασιλικὴ μετὰ τῆς κυρίας Δυβάλλ.

Ὁ Λέων ἐστάθη ὀπισθεν τῶν ἄλλων προφυλακτικῶς καὶ πρεσβυτέρῃ. Τὸν κατέπληξε καὶ τὸν ἐμάγευσεν ἡ μεταβολὴ τῆς νεανίδος. Παρῆλθον δύο ἔτη, τὰ κρίσιμω-
 τερα ἐν τῇ ἡλικίᾳ τῆς γυναικός, δύο ἔτη καθ' ἃ ἡ ἀφελὴς καὶ φιλόγελως παιδίσκη μεταβάλλεται εἰς νεανίδα τελείαν, ἐπιδεικνύουσιν τὰ προκλητικὰ θέληματα τοῦ θήλεος καὶ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐξακοντίζουσιν τὴν φλόγαν τοῦ πόθου — πόθου μετὰ γνώσεως καὶ μετὰ λόγου. Καὶ ἐγένετο ὥρα καὶ γλυκεῖα ἡ Βασιλική, ὡς ἡ ἐνσάρκωσις ὅλων τῶν ἐλπίδων, ὅσας ἐνέπνευσεν ἡ θεὰ τῆς περικαλλοῦς παιδικότητός της. Τὸ σῶμά της, ἀναδεικνύμενον ὑπὸ τὴν ἀπλὴν ἀχυρόχρουν ἐσθῆτα, μὲ το ἀνάστημα τὸ ὑψηλὸν καὶ εὐθυτενὲς ὡς κηπευτῆς κυπαρίσσου, καὶ το στήθος τὸ κολπούμενον γλαφυρῶς, καὶ το βᾶδι-
 σμα τὸ μεγαλοπρεπές, παρείχε τὴν τελείαν τεχνικὴν ὄψιν ἀρχαίου ἀγάλματος. Τὸ πρόσωπον, οὕτως οἱ χαρακτῆρες ἀπέβα-
 λον ἥδη τὸν παιδικὸν τύπον, ἔλαμπεν ὑπὸ ὥραιότητος τὸς ἐκφραστικῆς, ὥστε, χω-
 ρὶς ὑπερβολὴν, ἦτο ἀδύνατον νὰ το ἀτε-
 νίσῃ κανεὶς ἐπὶ μακρόν· σοὶ ὠμίλει, ἐνό-
 μιζες, διὰ τῆς θεᾶς, καὶ ἡναγάζεσθαι ἐξ αἰδοῦς νὰ καταβιβάζῃς τὰ ὄμματα. Ἀλ-
 λως τὸ τέλειον τῆς καλλονῆς περιέβαλλε τὴν κόρην δι' ἀρρήτου τινὸς μεγαλείου καὶ υπερηφανίας, ἀκουσίως συνεχούσης τοὺς πάντας πρὸς αὐτῆς· θὰ ἦτο ἀφεύκτως ἐκ τῶν ἐξόχως ἀγερώχων καὶ ἐπιβλητικῶν φύσεων, ἐὰν ἐπὶ τῆς μορφῆς της δὲν ἀν-
 τενακλάτο γλυκὺς ὁ ἥλιος τῆς ἀγαθότη-
 τος, ὁ μεσουρανὼν ἐν τῇ ψυχῇ τῆς παρ-
 θένου.

Ἡ κυρία Δυβάλλ σεβασμῖα τὴν ὄψιν καὶ τὴν περιβολὴν ἐβάδιζεν εὐχαρὶς, περιά-
 γουσα τὸ βλέμμα κύκλῳ καὶ ἀποδίδουσα

ἀξιοπρεπῶς τὰς ἐδαφιαίας ὑποκλίσεις τῶν γνωρίμων, εὐτυχῶν ὅτι ἐδύναντο νὰ πο-
 δεῖξωσι τὸν θαυμασμόν των δι' ἐνὸς χαι-
 ρετισμοῦ. Ἡ Βασιλικὴ οὐδεμιᾶς προσο-
 χῆς ἀξιοῦσα τοὺς περιπατητὰς, ἐβάδιζε
 μὲ ἀπλανῆ ὄμματα, κατὰ τὴν συνήθειάν
 της, ἀπαθῆς καὶ ψυχρὰ εἰς τὰ περὶ αὐ-
 τήν.

Ὁ Λέων ἀπέφευγε νὰ εἰπῇ τὰς ἐκ τῆς
 θεᾶς ἐντυπώσεις του· ἐφοβέτο μήπως ἡ-
 θελεν ὁμιλήσῃ περισσότερον τοῦ δέοντος
 ἐνθουσιῶδως. Ἦτο βαθεῖα ἡ κατάπληξις
 του καὶ ἡ χαρὰ του συγχρόνως, δι' ὅ,τι
 ἐβλεπεν· ὁ θησαυρὸς, τὸν ὅποιον εἶχεν
 ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν κυρίαν Δυβάλλ, ἐπο-
 λυπλασιασθῇ· τὸ δένδρον τὸ ὅποιον ἐ-
 καλλιέργει τόσον ἐπιμελῶς, ἀπέδωκε καρ-
 πούς... «ὦραϊους εἰς ὄρασιν καὶ καλοὺς
 εἰς βρῶσιν» — ἵνα εἰπῇ κατὰ τὴν Γρα-
 φήν. Ταῦτα ἐσκέπτετο παρὰ κλάδων τὴν
 νεανίδα, ἀντιπαρελθοῦσαν καὶ ἐξαφανι-
 σθεῖσαν, εἰς τὴν πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ
 Συντάγματος κλίσιν τῆς ὁδοῦ. Τὸν περιέ-
 μενεν εὐτυχία εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς ὁ-
 ποίας ἔφρισε· πῦρ διέτρεχε τὸ σῶμά του
 ὅλον· ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ μείνῃ
 μόνος, νὰ φύγῃ...

— Πῶς σας ἐφάνη, κύριε Ρόδιε; ἐπέ-
 μενον ἐρωτῶσαι αἱ κυρίαι πρὸ πάντων δὲν
 ἔγινε πολὺ ὥραϊα;

— Ὡραία ἦτο πάντοτε, κυρίαι μου,
 ἀπῆντα ὁ Λέων, δὲν βλέπω καμμίαν δια-
 φοράν, μόνον ὅτι ἐμεγάλωσεν ὀλίγον.

— Καὶ μικρὸ πρᾶγμα τῶχεις; δὲν ἡ-
 ξευρες ὅτι ἔτρεχε τὸν κίνδυνον ν' ἀσχη-
 μίσῃ; εἶπεν ὁ ἱατρὸς Β... εἶσαι πολὺ εὐ-
 τυχῆς, φίλε μου· ἐμεγάλωσες χωρὶς νὰ χάσῃ
 οὔτε τὴν ἐλαχίστην γραμμὴν ἀπὸ τὴν
 τελειότητα τῆς καλλονῆς της.

— Ὀλίγον θὰ μ' ἐμελλέ περὶ τοῦ ἐ-
 ναντίου, σὰς βεβαιῶ, εἶπεν ἀφελῶς ὁ Λέ-
 ων, θαυμάζων καὶ αὐτός, πῶς χάριν κε-
 νοτροπίας, ἔσχυσεν νὰ μὴ τρέξῃ κατόπιν
 τῆς νεανίδος.

Πάραυτα ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τοῦ ὁ
 ἥχος τροχῶν καὶ κωδωνίσκων· ἔστρεψε
 τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ εἶδε
 τὸν Ἀστεριᾶδην, ὀδηγοῦντα τὸ περίκομ-
 ψον ἀμαξίδιον του, τὸ κυανόχρουν, ἐφ' οὗ
 τοσαύτης εἶχε συγκαθίσει καὶ ὁ Λέων. Ἡ
 Βασιλικὴ πρὸ μικροῦ μόλις εἶχε διέλθει·
 ἦτο σύμπτωσις ἄρα γε, ἢ μήπως ἀδιόρ-
 θωτος ὁ Κρίτων ἐτόλμα νὰ τὴν παρκαλο-
 λουθῇ;

Ἡ σκέψις αὕτη τῷ προὔξενεσε τόσῃν
 ἀνησυχίαν, ὥστε ἡναγάζεσθαι νὰ ἐγερθῇ
 καὶ ν' ἀπέλθῃ, διὰ νὰ μὴ καταστῇ γελοῖος,
 μένων περισσότερον. Εἶχον ἤδη ἀναφθῇ τὰ
 φῶτα καὶ οἱ πυκνοὶ περιπατηταὶ τῆς ὁ-
 δοῦ Σταδίου ἀπῆρχοντο εἰς δεῖπνον, συνω-
 μίλουν μεγαλοφῶνως, φέροντες κίτρινα
 χειρόκτια καὶ ἀνθοδέσμην ἱῶν ἐπὶ τοῦ
 στήθους· αἱ κυρίαι ἦσαν σπανιώτεροι, ἀ-
 ποχωροῦσαι συνήθως ἐνωρίτερον. Μετὰ
 πόσης χαρᾶς καὶ συγκινήσεως ἐπάτει ὁ
 Λέων τὸ στενὸν ἐκεῖνο καὶ κοινορτώδες
 πεζοδρόμιον, μὲ τα καχεκτικά του δεν-
 δρύλλια καὶ τοὺς ἀσθενεῖς φανούς, δεξιᾶ
 τῷ ἀναβαίνοντι πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ

Συντάγματος, τὸ ὅποιον προτιμῶσι παν-
 τὸς ἄλλου οἱ κομψευόμενοι τῶν Ἀθηναίων,
 ὁ δὲ Λέων, — ὡς γνήσιος Ἀθηναῖος, — ὅλων
 τῶν βουλευμάτων καὶ λεωφόρων τῆς γαλ-
 λικῆς πρωτεύουσας. Μόνον διὰ τὸ ἡγα-
 πημένον τοῦτο πεζοδρόμιον ἐνοστάλγει,
 ὅτε εὐρίσκειτο ἐν Παρισίοις ὁ ἀνθρώπος τοῦ
 κόσμου. Ἀς τῷ συγχωρηθῇ τόσῳ παρὰ-
 δοξῶν αἰσθημα καὶ τόσον ιδιότροπος συγ-
 κίνησις!

Διευθυνόμενος πρὸς τὴν οἰκίαν του, —
 ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἴδῃ τοὺς γονεῖς του,
 χωρὶς νὰ αἰσχυρῇ διὰ τὴν ἀδυναμίαν του
 — ἐσκέπτετο περὶ τοῦ καταλληλοτέρου
 τρόπου τῆς πρὸς τὴν Βασιλικὴν παρουσιά-
 σεως. Ἐν τῶν σχεδίων ἦτο τῷ ὄντι ἐπιτυ-
 χές, καὶ εἶχε τὴν ἀρετὴν τοῦ μυστηρίου
 καὶ τῆς ἐκπλήξεως· ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ
 εἶχεν ἄμεσον τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ εἰς τὴν
 ἀνάμνησιν τοῦ ἡσθάνετο φρικίας πόνου.

— Ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ τὴν εἰδοποιή-
 σουν περὶ τῆς ἐλεύσεώς μου! ἐσκέφθη καὶ
 ἐτάχυνε τὸ βῆμα.

Ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων
 τοῦ μεγάρου μετὰ χαρᾶς· αὐτοὶ ἡγνύουν
 τὰς λεπτομερείας τῆς ἐν Παρισίοις ζωῆς
 καὶ τὰς θλίψεις, ὧν ἐγένετο πρόξενος.
 Ἀλλὰ τῆς μητρὸς τοῦ ἡ ὑποδοχῆ, ἀσθε-
 νοῦς καὶ μὴ ἐξερχομένης τοῦ κοιτῶνος,
 ἦτο πᾶν ἄλλο ἢ ἐνθουσιῶδης· τῷ ἔθλιψε
 τὴν χεῖρα, τὸν ἡσπᾶσθη ἐπὶ τοῦ μετώ-
 που, τῷ ἡύχθη ψυχρῶς αἰσίαν τὴν ἐπά-
 νωτον, ἀλλ' οὐδὲν μεδιάμα δέσσειε τὰ
 ὠχρὰ χεῖλη, οὐδεμίαν ἀκτίς χαρᾶς ἐξέλαμ-
 πεν ἐπὶ τῶν ἡμιφωτιστῶν οφθαλμῶν τῆς
 πολυπαθοῦς γυναικός. Ἡ μήτηρ λησμο-
 νεῖ ἴσως τὰ πάντα· ἀλλ' ἡ θυγάτηρ τῶν
 ἡγεμόνων οὐδέποτε λησμονεῖ τὸ αἶσχος
 καὶ τὴν ἀτίμωσιν.

— Εἴσθε ἀσθενὴς μητέρα; ἠρώτησεν
 ὁ Λέων.

— Ναί, ἀποθνήσκω διὰ σέ· καὶ δὲν
 ἔχω οὔτε κἂν τὴν παρηγορίαν ὅτι ἀπο-
 θνήσκουσιν σὲ σῶζω...

Νοεῖται, ὅτι ὑπὸ τοιούτους ὁρους δὲν
 ἐδύνατο νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ μακρόν ἡ συνο-
 μιλία, καὶ εἰς πρώτῃν εὐκαιρίαν ὁ Λέων
 ἐξῆλθεν, ἵνα εὕρῃ τὸν κύριον Ρόδιον.

*Ἐπεται συνέχεια.

ΓΡ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν
 ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ
 ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρως ταχυρ. τελῶν]

Pierre Zaccone: «Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων»,
 Δραχμᾶς 4 (4,20)

Maximilien Perrin: «Παράπτωσις καὶ Μεταμέ-
 λει» ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης Δε-Με-
 βίλλ», (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) Δραχ. 3,50 (3,70)

Ἰουλίον Βέρν: «Ἡ Πλωτὴ Πόλις» Δραχ. 1 (1,20)

Victor: Hugo: «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μετά-
 φρασίς I. Καρασσούσα, (τόμοι 2), Δραχ. 4 (4,30)

Ἐπίσης φύλλα τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων
 τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἑκαστον, καὶ τοῦ
 Γ' πρὸς λεπτὰ 10.